

Зірка зайчика Білявчика

Жив собі в гірському лісі зайчик. За його білий смух звали його Білявчиком. Якось увечері грався він на галявині та знайшов у пухнастому снігу сяйливу зірку, що впала з неба.

Обережненько, щоб, бува, не пошкодити, узяв зайчик зірку в лапки й, не тямлячи себе від радості, поніс свій скарб додому. Там він поклав її на свою солом'яну подушку і прошепотів:

— Цієї ночі, коли я лягатиму спати, ти світитимеш мені. Тільки мені. Тоді я не боятимуся темряви.

Після вечері Білявчик хутко заліз до ліжечка, щоб натішитися своїм скарбом. Та щойно він торкнувся зірки, вона згасла просто в нього на очах.

Зайчик Білявчик подмухав на неї, сподіваючись, що вона, наче вуглинка, засвітиться знову. Він дмухав і дмухав. Але все було марно.

— Засвітися, будь ласка, — попросив Білявчик, ледве не плачучи.

Але зірка не засвітилася. Засмучений зайчик побіг до тата і мами зі згаслою зіркою.

— Вона прекрасна, — сказав Заєць-тато.

— Справді чудова, — погодилася Зайчиха-мама.

Раптом, мов за помахом чарівної палички, зірка замехтіла слабеньким сяйвом.

Білявчик усміхнувся і хотів був знову повернутися у ліжечко, але Заєць-тато і Зайчиха-мама стали кудись збиратися.

— Нащо ви вдягаєте кожушки? Невже кудись підете серед ночі? — здивувався він.

— Треба показати зірку всім, хто живе на цій горі, — відказав Заєць-тато.

— Це чудовий скарб, — додала Зайчиха-мама. — Ми не можемо лишити його в себе.

— Ні, ні, ні! — запротестував зайчик, притискаючи зірку до грудей. — Вона може застудитися!

Але Заєць-тато уже взувся в хутрянні чобітки.

— Ні, ні, ні! — повторював Білявчик. — Вона може впасти в сніг і загубитися.

Але Заєць-тато уже застібнув на всі гудзики синів ко-
жушок.

— Ні, ні, ні! — благав зайчик. — На неї подує вітер, і вона
одразу згасне.

Але Заєць-тато не став зважати на прохання сина, нато-
мість посадив його собі на плечі:

— Не хвилюйся, Білявчику.

Тато відчинив двері й голосно гукнув:

— Гей, друзі! Приходьте подивитися на зірку, яку знай-
шов Білявчик.

І ось зі своїх нірок у лютий зимовий холод стали вихо-
дити звірята, які жили на горі. Родина мишок із малям
у спальному мішку, брати лиси в нічних ковпаках і кап-
цях, три баранчики в сніжно-білих кожушках, наче поши-
тих із пухкої вати.

Вражені звірята зібралися навколо зірки, яка раптом
яскраво засяяла.

Навіть старий сірий вовк прийшов на галявину.
Він був у підштанках і, збагнувши, що вискочив
із лігва без штанів, дуже ніяковів.

